

РЕШЕНИЕ

№ 6180

гр. София, 09.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 2 състав, в
публично заседание на 08.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Иванова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **2128** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване (КСО) вр. чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба на П. С. Х., чрез упълномощен процесуален представител адв. М. Й. от САК, със съдебен адрес [населено място], [улица], ет. 2, офис 9, против Решение № 1040-21-57 от 28.01.2020 г. на Директора на ТП на НОИ – С.-град, с което е отхвърлена жалбата му срещу Разпореждания № 214-00-9543-4/26.08.2019 г. и № 214-00-9543-7/28.08.2019 г., като неоснователна, а разпорежданията са потвърдени като правилни и законосъобразни.
В жалбата се поддържа, че решението е постановено в противоречие с материалноправните разпоредби на закона, поради което следва да бъде отменено. Оспорват се изводите и констатациите, направени в решението, тъй като основанията за възникване и изплащане на паричното обезщетение за безработица са уредени в закона, а при условие, че са изпълнени изискванията на чл. 54а КСО, същото било дължимо и следвало да се изплати. Поддържа се становище, че жалбоподателят е работил по трудово правоотношение считано от 08.06.2015 г. до 02.10.2018 г., получавал е трудово възнаграждение, което означавало, че същият е осигурено лице. Нямало изискване в закона осигурителят да е внесъл реално дължимите осигурителни вноски. Достатъчно било, те да бъдат дължими. Изложени са съображения, че оспореното решение противоречи и на целта на закона. Сочи се, че целта на КСО е, осигурените лица, за които са налице предпоставките за получаване на обезщетение за безработица да получат такова. Изложени са съображения и за липса на

компетентност на лицата, издали процесните разпореждания, както и самото решение. В съдебно заседание жалбоподателят е представляван от процесуалния си представител, който излага допълнителни съображения и моли жалбата да бъде уважена. Излага подробни доводи в депозирано писмено становище. Претендира присъждане на разноски.

Ответникът – директор на ТП на НОИ С.-град в съдебно заседание, чрез процесуален представител, и в депозирано писмено становище, излага становище за неоснователност на жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка: Със Заявление от 08.10.2018 г. жалбоподателят П. Х. е поискал отпускане на парично обезщетение за безработица на основание чл. 54а КСО. Към заявлението е била приложена Заповед № 68/02.10.2018 г., издадена от осигурителя [фирма], ЕИК[ЕИК] за прекратяване на трудовото му правоотношение, считано от 02.10.2018 г., на основание чл. 327, т. 2 КТ.

Въз основа на представените документи и наличните данни, подавани по реда на чл. 5, ал. 4, т. 1 КСО, с Разпореждане № 214-00-9543-1 от 17.10.2018 г. на основание чл. 54ж, ал. 1, вр. чл. 54а, ал. 1, чл. 54б, ал. 1 и чл. 54в, ал. 1 КСО, на жалбоподателя е било отпуснато парично обезщетение за безработица, считано от 02.10.2018 г. до 01.04.2019 г. в размер на 55,78 лв. дневно.

Във връзка с извършване на последващ контрол по разходите е извършена проверка на осигурителя. След образуването ѝ, на основание чл. 54г, ал. 4 КСО е постановено разпореждане № 214-00-9543-2 от 09.11.2018 г., с което е спряно производството по изплащане на ПОБ. Като мотив за спирането е посочено извършването на проверка на осигурителя.

С писмо вх. № 1029-21-14696#38/20.05.2019 г. е предоставен констативен протокол № КВ-5-21-00559755/02.05.2019 г., изготвен от контролни органи при ТП на НОИ С.-град, за извършена проверка на разходите на ДОО на [фирма], във връзка с възложена пълна финансова ревизия на разходите на ДОО на дружеството за периода 01.01.2015 г. до 30.09.2018 г. При проверката било установено, че съгласно данни от ТР дружеството е регистрирано на 13.06.2011 г. и е със собственик И. М. К.. По време на ревизията на дружеството са представени част от изисканите документи и справки от счетоводна фирма [фирма] и от П. Н. П., упълномощено лице от И. М. К.. Констатирано е, че от дружеството са представени удостоверения за осигурителен стаж и доход, ГДД за 2015, 2016, 2017 г., от които е установено, че дружеството няма приходи, а само разходи за заплати. От представените оборотни ведомости от счетоводната фирма е установено, че разходите са само за заплати и социални осигуровки. Приходите от 2015 г. до 20.06.2018 г. са в размер на 0 лева. Съгласно предоставените данни от НАП с писмо изх. № 64-4-746/12.12.2018 г., дружеството не е осъществявало търговска дейност, няма регистриран търговски обект и не е отчело приходи за периода 01.01.2015 г. до 31.12.2017 г. Контакт с управителя не е бил осъществен. При поискано съдействие от СДВР лицето също не било установено. Установено е, че за периода обхванат от проверката, в дружеството са работили общо 110 лица. При извършена справка в „Регистър приходи“ в информационната система на НОИ е установено, че за периода от 13.06.2011 г. до приключване на проверката от дружеството няма преведени осигурителни вноски за ДОО. Дължимите осигурителни вноски до 31.12.2018 г. за ДОО са в размер на 12 039,22 лв. За периода

от 01.01.2015 г. до 30.09.2018 г. на общо 27 лица са изплатени обезщетения за временна неработоспособност в общ размер на 39 539,59 лв. На жалбоподателя, за който е подадено уведомление за регистрация на трудов договор по чл. 62, ал. 5 КТ от [фирма], считано от 08.06.2015 г. на длъжност „специалист компютърни системи“ с осигурителен доход 1 900,00 лв. и впоследствие увеличен на 2 400 лв. за периода 03.01.2017 г. до 14.09.2018 г. по представени болнични листове са изплатени обезщетения за временна неработоспособност в общ размер на 17 534,69 лв.

В резултат от проверката е направен извод, че дружеството не е извършвало дейност по смисъла на ТЗ, която да предполага наемане на лица по трудов договор за осъществяването ѝ. Не се установели никакви данни за реализирани приходи от търговска дейност на дружеството, които да обусловят изплащане на възнаграждения на лицата, за които са подавани данни в РОЛ. С оглед на това са били предприети действия за служебно заличаване на данните по реда на чл. 3, ал. 3 от Наредба № Н-8 от 29.12.2005 г. на Министъра на финансите. Подадените от дружеството данни по чл. 5, ал. 4 за лицата, работили по трудово правоотношение за периода 01.01.2015 г. до 31.12.2018 г. са били заличени.

С разпореждане № 214-00-9543-4 от 26.08.2019 г. е било отменено разпореждане № 214-00-9543-1 от 17.10.2018 г. за отпускане на парично обезщетение за безработица, а с Разпореждане № 214-00-9543-7 от 28.08.2019 г. е отказано отпускането на ПОБ на жалбоподателя.

Двете разпореждания са били обжалвани пред Директора на ТП на НОИ С.-град, който с решение № № 1040-21-57 от 28.01.2020 г. е отхвърлил жалбата като неоснователна и е потвърдил разпорежданията като правилни и законосъобразни.

Решението е връчено на жалбоподателя на 31.01.2020 г., видно от приложеното в преписката известие за доставяне.

При така установената фактическа обстановка, Съдът намира жалбата на П. С. Х., срещу Решение № № 1040-21-57 от 28.01.2020 г. за неоснователна, поради следното:

Съгласно чл. 117, ал. 1, т. 2, б. „б“ КСО разпорежданията за отказ или неправилно определяне, изменение и прекратяване на обезщетенията за безработица се обжалват пред ръководителя на съответното териториално поделение на НОИ. Съгласно чл. 117, ал. 3 КСО ръководителят на териториалното поделение се произнася по жалбите или исканията с мотивирано решение в едномесечен срок от получаването им. Оспореното решение и потвърденото с него разпореждане са издадени в изискуемата от закона писмена форма, като са изложени фактическите и правни основания за издаването им. Не са допуснати нарушения в производството по издаването им и съдът не открива основания за нищожност на актовете, предмет на съдебен контрол. Възражението за липса на компетентност е неоснователно, с оглед приложените по делото Заповеди № 1717 от 17.08.2015 г. на управителя на НОИ /л.80/ и № 1015-21-76/19.02.2019 г. на Директора на ТП на НОИ С.-град /л. 81/.

За да потвърди издаденото разпореждане директорът на ТП на НОИ [населено място] е възприел доводите на длъжностното лице и е приел за безспорно, че жалбоподателят не е имал качеството „осигурено лице“, поради което изплатеното му обезщетение се явявало недължимо платено. Съгласно §1, т. 3 от ДР на КСО „осигурено лице“ е физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1, и за което са внесени или дължими осигурителни вноски. Осигуряването на лицето, което е започнало трудова дейност съгласно чл. 10, продължава и през периодите по чл. 9, ал. 2, т. 1 - 3 и 5. Съгласно чл. 10, ал. 1 КСО

осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ. От анализа на цитираната разпоредба е видно, че за да започне осигуряването следва да са налице двете кумулативни предпоставки, а именно започване на трудова дейност и внасяне на осигурителни вноски.

Спорът в случая се свежда до това, дали жалбоподателят е бил „осигурено лице“ по смисъла на §1, т. 3 от ДР на КСО, за което да е подлежал на задължително осигуряване. При положителен отговор на този въпрос, възраженията на процесуалния представител на жалбоподателя, че е достатъчно, вноските да са били дължими, дори и да не са реално внесени, би било основателно. Обратно, ако жалбоподателят не е упражнявал трудова дейност, за която да е подлежал на задължително осигуряване, вноските няма да бъдат дължими и поради липсата на кумулативните предпоставки на чл. 10, ал. 1 КСО – наличие на трудова дейност по чл. 4 или 4а, ал. 1 и внесени или дължими осигурителни вноски, то възражението ще бъде неоснователно също.

Върховният административен съд многократно е имал възможност да се произнесе в смисъл, че от съдържанието на определението за осигурено лице следва, че едно от условията, на които трябва да отговаря лицето, за да се счита за осигурено, е да извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 от кодекса. Наличието на валидно сключено и непрекратено трудово или служебно правоотношение не е достатъчно, за да възникне осигурителното правоотношение и произтичащите от него права на обезщетение. Не съществува идентичност на трудовото, респективно - служебното и на осигурителното правоотношение. Наличието на трудово или служебно правоотношение в повечето случаи води до възникване и на осигурително правоотношение, но не е достатъчно. Изискването на законовата разпоредба, съдържаща определението за „осигурено лице“ по смисъла на КСО е лицето да упражнява трудова дейност, т. е. не е достатъчно лицето да има валидно възникнало трудово или служебно правоотношение, а следва да осъществява трудова дейност въз основа на това правоотношение. Изключение от това правило са регламентирани в изречение второ на т. 3 от § 1, т. 1 ДР КСО случаи по чл. 9, ал. 2, т. 1 - 3 КСО, т. е. за случаите на разрешен отпуск, при които лицето не осъществява трудова дейност, но времето на отпуска се зачита за осигурителен стаж, без да се правят осигурителни вноски /т. 5 на чл. 9, ал. 2 КСО не се отнася за лицата по служебни правоотношения, а за самоосигуряващите се лица/.

Съдът намира изводите на административния орган за правилни и приема за безспорно установено, че жалбоподателят не е осъществявал трудова дейност, за която да подлежи на задължително осигуряване. За да достигне до този извод съдът съобрази и анализира представените по делото доказателства. Така в представената оригинална трудова книжка Серия 3, № 735842 на П. С. Х., чието копие се намира на стр. 14-15 по делото, съдът служебно констатира, че вписванията в трудовата книжка /оригинала/ не съответстват на копието, представено по делото, тъй като същото съдържа подпис на управителя, което липсва в копието. Представените фишове за заплати не са подписани от управителя или от друго лице от дружеството, а единствено е поставен печат на дружеството. Не се доказва извършването на плащанията, като съдът взе предвид, че представените фишове /л. 21-61/ не са с достоверна дата по смисъла на чл. 181, ал. 1 ГПК, което поставя под съмнение

истинността им, че същите са изготвени за целите на производството. Не са представени счетоводни ведомости, от които да е видно, че трудовото възнаграждение е начислявано и изплащано на лицето. Видно от представения учредителен акт на дружеството, същото е учредено с начален капитал от 2 лева, а предвид липсата на каквато и да било извършвана трудова дейност и съответно приходи от такава дейност, капитала на дружеството няма как да служи за изплащане на твърдените възнаграждения на лицето. Видно от приложените счетоводни баланси /л. 90-117/ дружеството е регистрирало единствено разходи за капитал, без да е отчетло приходи. Липсват разходи за наем на помещение или закупуване на техника, която евентуално жалбоподателят да поддържа. В годишните данъчни декларации на дружеството е отчетено, че същото за всяка година е регистрирало счетоводна загуба, което поставя под съмнение възможността за реално изплащане на трудовото възнаграждение на наети за ревизирания период по трудово правоотношение 110 лица.

Видно от приложения по делото констативен протокол №КВ-5-21-0059755/02.05.2019 г. /л. 149 от делото/, на 22.03.2019 г. жалбоподателят се е явил в ТП на НОИ С.-град и е попълнил декларация за факти и обстоятелства, в която е заявил, че е работил в ресторант „Б.“ в Студентски град, ресторант „Къщата“ в Студентски град, бл. 59. По делото не се представиха доказателства дружеството да е стопанисвало посочените обекти и да е правило разходи във връзка със стопанисването им, както и да е отчетало приходи от извършваната в тях дейност. Жалбоподателят е посочил, че за последните 9 месеца преди прекратяване на трудовото му правоотношение не е получавал възнаграждение, което противоречи на изложеното в приложените по делото фишове за заплати. Размерът на получаването възнаграждение също не съответства, тъй като веднъж същият е посочил, че е получавал суми между 500 до 1 000 лв. месечно, докато според фишовете – същият се е подписвал под далеч по-високи суми. Това допълнително разколебава доказателствената стойност на приложените по делото фишове за заплати.

При цялостен и съвкупен анализ на материалите и доказателствата по делото, съдът намира за безспорно установено, че жалбоподателят не е извършвал твърдяната трудова дейност, поради което същият не е и придобил качеството на „осигурено лице“ по смисъла на §1, т. 3 от ДР на КСО.

След като жалбоподателят не е упражнявал трудова дейност, същият не е придобил качеството „осигурено лице“, не подлежи на задължително осигуряване и изплатеното обезщетение се явява недължимо и неоснователно платено.

Предвид изложеното съдът намира, че оспореното решение и потвърденото с него разпореждане не страдат от твърдените пороци. Същите са законосъобразни и не са налице основания за отмяната им. Жалбата е неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена.

Предвид изхода на делото, искането на процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение следва да бъде уважено за сумата от 100 лева, на основание чл.25, ал.1 от Наредбата за заплащането на правната помощ вр. чл.37 от Закона за правната помощ вр. чл. 78, ал.8 ГПК.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1 и ал. 2, Съдът

Р Е Ш И

ОТХВЪРЛЯ жалбата на П. С. Х., чрез упълномощен процесуален представител адв.

М. Й. от САК, със съдебен адрес [населено място], [улица], ет. 2, офис 9, против Решение № 1040-21-57 от 28.01.2020 г. на Директора на ТП на НОИ – С.-град, с което е отхвърлена жалбата му срещу Разпореждания № 214-00-9543-4/26.08.2019 г. и № 214-00-9543-7/28.08.2019 г. на Ръководителя на осигуряването за безработица.

ОСЪЖДА П. С. Х. да заплати на Национален осигурителен институт сума в размер на 100 лв. за юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: